

## Аналіз розгляду судом кримінальних справ за злочини проти власності за 9 місяців 2015 року .

Відповідно до ст. 41 Конституції України кожен має право володіти, користуватись і розпоряджатися своєю власністю, результатами своєї інтелектуальної, творчої діяльності. Ніхто не може бути протиправно позбавлений права власності. Право приватної власності є непорушним.

Суб'єктами права власності є фізичні особи (громадяни України, іноземці, особи без громадянства), юридичні особи (господарські товариства, професійні спілки, громадські, релігійні об'єднання тощо), держава. Їх рівність перед законом і забезпечення захисту їхніх прав державою закріплено у ст. 13 Конституції .

Право власності в Україні охороняється законом. Зокрема, у розд. VI Кримінального кодексу України встановлено, які саме суспільно небезпечні діяння проти власності є злочинами та які покарання застосовуються до осіб, що їх вчинили.

Злочини проти власності становлять одну із найпоширеніших груп злочинних дій. Так, у 2007 р. їх кількість складала 46,7% від загальної кількості вчинених злочинів.

Родовим об'єктом злочинів, передбачених розд. VI Особливої частини КК , є право власності, зміст якого становлять володіння, користування і розпорядження своїм майном. Об'єктами злочинів, які вчиняються з використанням насильства або погрозою його застосування (насиницький грабіж, розбій, вимагання, погроза знищення майна), є також життя, здоров'я, психічна або фізична недоторканність людини.

Предметом злочинів проти власності є, як правило, майно, яке має вартість, ціну і перебуває у чужій для винної особи власності. Предметом таких злочинів також можуть бути гроші, цінні папери, документи, які є еквівалентом вартості, та документи, які засвідчують право певної особи на майно.

За 9 місяців 2015 року до суду надійшло 32 кримінальні провадження за злочини проти власності відносно 35 осіб. 29 проваджень відносно 31 особи на даний час розглянуті з винесенням вироків та ухвал в строки, визначені законодавством , 6 проваджень відносно 7 осіб перебувають на розгляді. 15 проваджень ( відносно 18 осіб) перебували на розгляді у судді Цигури Н.А., 17 ( відносно 17 осіб) – у судді Ходіч В.М.

По 22 провадженнях відносно 23 осіб винесено обвинувальні вирокі , по 14 ( відносно 15 осіб ) з яких винесено покарання у вигляді позбавлення волі з іспитовим строком, по 3 ( відносно 3 осіб) - у вигляді громадських робіт, по 3 ( відносно 3 осіб) – у вигляді штрафу, по 1 провадженні ( відносно 1 особи) – у вигляді позбавлення волі, по 1 ( відносно 1 особи) –остаточно у вигляді позбавлення волі та штрафу . 4 провадження ( відносно 5 осіб) закриті в зв'язку з відмовою потерпілого від обвинувачення. По одному провадженню ( відносно Кузьміщева М.М. по ст.185 ч.3 КК України ) винесено ухвалу про розшук обвинуваченого, провадження зупинено.

По 3 провадженнях обвинувачені перебувають під вартою .

По даних провадженнях вирокі і ухвали не оскаржувались, а отже, набрали законної сили і вирокі вчасно звернуті до виконання. Відомостей про виконання даних вироків до суду не надходило. По 15 провадженнях злочини вчинені особами чоловічої статі, по 2- жіночої.

Відповідно до норм ст.314 Кримінально-процесуального Кодексу України суд не пізніше 5 днів з дня надходження обвинувального акта призначає підготовче судові засідання . Якщо під час підготовчого судового засідання не встановлені підстави для прийняття рішень, передбачених пунктами 1-4 частини третьої статі 314 КПК , суд

проводить підготовку до судового розгляду, в ході якої визначає дату та місце проведення судового розгляду, постановляючи ухвалу про призначення судового розгляду.

При призначенні підготовчого судового засідання норми КПК України не порушувались. Всі провадження призначені в строк.

Відповідно до ст.318 Кримінально-процесуального Кодексу України судовий розгляд в даному суді проводиться і завершується протягом розумного строку.

При розгляді даних справ судом дотримувались вимоги кримінального, кримінально-процесуального законодавства, роз'яснень Пленуму Верховного Суду України.

Призначаючи покарання за дані злочини, судді чітко дотримуються санкцій статей Особливої частини Кримінального кодексу України.

Аналізуючи призначені судом покарання, слід відзначити, що відбулося поглиблення ліберального і гуманного підходу суддів до вирішення питання про призначення покарання засудженим за вчинення вказаної категорії злочинів.

При призначенні кримінального покарання у кожному випадку і щодо кожного підсудного, який визнається винуватим у вчиненні злочину даної категорії, суди суворо дотримуються вимог ст. 65 КК України стосовно загальних засад призначення покарання, оскільки саме через цю норму реалізуються принципи законності, справедливості, обґрунтованості та індивідуалізації покарання.

У кожному конкретному випадку судами при призначенні покарання враховувався ступінь тяжкості вчиненого злочину, дані про особу винуватого та обставини, що пом'якшують та обтяжують покарання, оскільки особі, яка вчинила злочин, має бути призначено покарання, необхідне і достатнє для її виправлення та попередження нових злочинів.

Відповідно до п. 1ч. 1 ст. 65 КК судами призначалися покарання в межах, визначених санкцією статті Особливої частини КК України, що передбачає відповідальність за вчинений злочин.

Визначаючи ступінь тяжкості вчиненого злочину, суди виходили з класифікації злочинів (ст. 12 КК України), а також із особливостей конкретного злочину й обставин його вчинення (форма вини, мотив і мета, спосіб, стадія вчинення, кількість епізодів злочинної діяльності, роль кожного із співучасників, якщо злочин вчинений групою осіб, характер і ступінь тяжкості наслідків, що настали, тощо).

Досліджуючи дані про особу підсудного, суди з'ясовували вік підсудного, стан здоров'я, поведінку до вчинення злочину як у побуті, так і за місцем роботи чи навчання, його минуле (зокрема, наявність не знятих чи не погашених судимостей, адміністративних стягнень), склад сім'ї (наявність на утриманні дітей та осіб похилого віку), його матеріальних стан. тощо.

Виходячи з того, що встановлення пом'якшуючих та обтяжуючих покарання обставин має значення для правильного його призначення, судом всебічно досліджувалися матеріали справи щодо наявності таких обставин і наводились у вирок мотиви прийнятого рішення.

При призначенні кримінального покарання судді, крім дотримання вимог, передбачених ст. 65 КК України, керувалися роз'ясненнями постанови Пленуму Верховного Суду України від 24 жовтня 2003 року №7 „ Про практику призначення судами кримінального покарання ” (далі – Постанова Пленуму 2003 року №7), адже, виходячи зі змісту п.2 постанови Пленуму №7, суд зобов'язаний мотивувати свої висновки з усіх питань, пов'язаних із призначенням покарання.

Слід визнати, що в цілому відправлення правосуддя по справах про злочини проти власності відповідає вимогам чинного законодавства.

Вивчення та аналіз судової практики розгляду справ зазначеної категорії проведені з метою усунення та недопущення в подальшому помилок при розгляді справ та здійснення об'єктивного правосуддя. Провівши даний аналіз, можна зробити висновок, що справи розглядалися з додержанням вимог кримінально-процесуального і кримінального права.

Помічник судді



Л.М.Буряк